

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 4/2025

Beno Marián Josef Ludvík Ge

5. února 1950 — 3. října 2025

rytíř-komtur Řádu sv. Lazara Jeruzalémského

Beno v hrobce sv. Lazara v Betanii

S hlubokým zármutkem oznamujeme, že nás opustil náš dlouholetý a dosud služebně nejstarší žijící spolubratr Beno Marián Josef Ludvík Ge, rytíř-komtur Řádu sv. Lazara Jeruzalémského, skaut, oddaný manžel, otec, dědeček a celoživotní služebník Církve.

Narodil se 5. února 1950 v Praze-Karlíně do rodiny Wai Yunga Valdemara Víta a Marie Dagmar Ge. Rodiče vychovávali Bena a jeho tři sourozence v hluboké a pevné víře, která se stala neměnnou osou jeho života. Proto již jako chlapec ministroval v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně a duchovní službu akolyty vykonával nepřetržitě

až do svých posledních dnů. Po více než čtyřicet pět let patřil ke společenství u sv. Ignáce, kde byl neodmyslitelnou součástí liturgického života. Je příznačné, že ještě poslední neděli před hospitalizací nesl v liturgickém průvodu kříž.

Vyučil se slaboproudařem, protože komunistický režim mu nedovolil získat maturitu. Přesto celý život pracoval jako elektrikář s obdivuhodnou pečlivostí, odpovědností a odborností. Ač bez formálního středoškolského vzdělání, udivoval své okolí mimořádně širokými znalostmi historie, filozofie i kultury, které čerpal z knih, jež ho provázely po celý život.

Koncem 60. let se aktivně zapojil do obnovy skautingu během krátkého období uvolnění. Skautské hodnoty – čestnost, služba, odvaha a věrnost – si uchoval po celý život. Na přelomu 60. a 70. let našel druhý domov v tanečním klubu manželů Karasových v Lucerně, kde více než deset let tančil předtančení, učil nové členy a vytvořil přátelství na celý život.

Svou manželku Evu nepoznal v tanečním sále, ale seznámila je jeho sestra Ida v květnu roku 1970. Spolu vychovali čtyři děti a do konce života se Beno radoval z osmi vnoučat.

Do Rytířského řádu sv. Lazara Jeruzalémského

ho vstoupil v roce 1981 při investituře ve Vídni. V době komunistické totality šlo o krok, který vyžadoval velkou osobní statečnost — a Beno ji měl. Po roce 1989 se s plným nasazením připojil k obnově činnosti Řádu v českých zemích. Pomáhal zajišťovat první porevoluční investitury, sháněl insignie, uniformní součástky a neúnavně pracoval na organizačním zázemí, na něž se mohl Řád v následujících letech spolehnout. Stal se pravidelným a spolehlivým účastníkem řádových jour fixe. A zároveň - už podruhé v životě se zapojil do obnovy skautingu. Beno měl doma schovanou vlnajku Světového skautského hnutí a přinesl právě tuto vlnajku na obnovení skautingu v prosinci 1989 do

Městské knihovny na Mariánském náměstí v Praze. Měl ji doma po celou dobu normalizace tajně schovanou. Tento tichý čin vystihuje jeho charakter víc než dlouhé popisy: byl loajální, odhodlaný a věrný i tehdy, když se nikdo nedíval. Významným okamžikem jeho života byla pout' do Svaté země, kde navštívil hrob sv. Lazara, patrona našeho Řádu. Nebyla to cesta turistická, ale hluboce duchovní, jako završení let služby Bohu, Církvi a řádovému společenství. Beno žil životem plným tiché poctivosti, nadhledu a drsného, občas černého humoru. Byl pevný v zásadách a nesnášel nespravedlnost. Zůstal až do konce statečný, odešel smířený s Bohem a obklo-

pen celou rodinou, kterou miloval a která ho provázela i v posledních chvílích.

Za jeho nesčetné služby Řádu, skautskému hnutí, Církvi i svému okolí mu s úctou a vděčností děkujeme.

Necht' jej Bůh odmění za jeho věrnost a uvede do Světa, které svítí věčně.

**Requiescat in pace.
Atavis et Armis.**

Beno a Filip Ge

Jubileum Slavkovské iniciativy smíření

Od pátku do soboty se ve Slavkově u Brna uskutečnilo jubilejní třicáté setkání Slavkovské iniciativy smíření (SIS).

Program zahájil v pátek v zámecké kapli sv. Kříže koncert souboru Collegium musicale bonum. V sobotním dopoledni měl přednášku P. Marek Orko Vácha. Po obědě potom přišel ze zámeckého nádvoří průvod do kostela Vzkříšení Páně, kde se uskutečnila ekumenická bohoslužba, které předsedal Mons. Václav Slouk.

„K ekumenismu mám vztah. Možná je to i proto, že mám v sobě čtvrtinu krve Církve československé husitské, protože moje babička byla její členkou. Slavkovská iniciativa smíření je v naší zemi ojedinělým projektem,“ připomněl Mons. Slouk. Velký význam vidí v tom, že se pořádá pravidelně tolik let. „Obecně mám rád, když lidé žijí v přátelských vztazích. O to víc to platí mezi křesťany,“ řekl kazatel. Součástí bohoslužby byl také ceremoniál investitury - akt přijímání kandidátů Řádu sv. Lazara a povyšování některých zasloužilých členů. „Náš Řád působí v 37 zemích světa a má zhruba

pět tisíc členů. V České republice jsme vloni evidovali 82 aktivních členů, z nichž je 18 duchovních,“ informoval Karol Frydrych.

Pro návštěvníky zámku organizátoři připravili výstavu, která představila Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského a také historii Brněnské komendy. V expozici byly řádové uniformy, insignie a mnoho dalších artefaktů. „Brněnská komenda má nyní 12 řádných členů.

Každý má stejně jako v armádě nějakou hodnost. Navíc se angažuje v rovině svých charismat jako almužník, špitálník, sekretář a další. Já jsem například hudebníkem Brněnské komendy, který zajišťuje také komunikaci s médii,“ připomněl Frydrych. Brněnská komenda se jako jediná navíc angažuje v hudební rovině, kdy podporuje vydávání hudebnin brněnské jednoty Musica sacra. „A jejím unikátem je pořádání Slavkovské iniciativy smíření,“ připomněl Frydrych.

Historie Řádu sv. Lazara v Čechách sahá až do roku 1281. Činnost tohoto Řádu v roce 1937 obnovil Karel VI. kníže ze Schwarzenbergu, který byl jmenován prvním českým velkopřevorem. Slibně nastartovanou obnovu ale přerušili komunisté v roce 1948. Řád se mohl vrátit do Čech až po pádu komunistického režimu 11. 1. 1991, kdy bylo na ministerstvu vnitra zaregistrováno České velkopřevorství a 9. 11. téhož roku byla první investitura nově obnoveného velkopřevorství v Chrámku Matky Boží před Týnem.

Lenka Fojtíková, Katolický týdeník

Vítáme naše nové členy, přijaté na investituře ve Slavkově.

Olha Krupko

Jmenuji se Bc. Olha Krupko a jsem hrdá Ukrajinka. Narodila jsem se v roce 1989 na Ukrajině a již delší dobu pracuji v České republice jako ambulantní zdravotní sestra na interním oddělení. V minulosti jsem spolupracovala na projektech, jejichž

cílem byla podpora Ukrajiny v době války s PhDr. Martinem Jandou, OLJ, který je již dlouholetým členem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. A také jsem sama podporovala a spolupracovala s naší ukrajinskou armádou. A ráda bych své zemi maximálně pomohla.

Olha Krupko

Břetislav Karal

Než jsem začal pracovat v sociálních službách, konkrétně v Hospici Štrasburk, o Řádu svatého Lazara Jeruzalémského jsem vlastně nic nevěděl. Teprve v průběhu práce a díky spolupráci s řadou skvělých lidí jsem jej postupně poznával. Nechci na nikoho zapomenout – každý z nich zanechal v mém životě svou stopu. První pozvání však přišlo od Jany Měřičkové. Řekla mi prostě: „Přijď se podívat mezi nás.“

Byl jsem tehdy na vánoční bohoslužbě v kostele sv. Tomáše – a musím říct, že to bylo kouzelné. Duchovní atmosféra byla tak silná, že jsem měl pocit, jako bych se ocitl doma. Později jsem díky studiu na Husitské teologické fakultě zjistil, že „lazariánů“ je

mezi členy církve překvapivě mnoho. Možná jsem je nějak přitahoval.

V hospici jsem často přednášel studentům o naší práci. Když se ptali na význam zeleného kříže, většina si myslela, že jsme „maltézáci“. A tak jsem jim vyprávěl, kdo jsou lazariáni, co dělají a proč. Vysvětlování mě postupně přivedlo k myšlence, že bych sám chtěl být součástí této komunity. Když jsem nevěděl, jak Řád nejlépe představit, říkával jsem s úsměvem, že je to „banda lidí, co chce páchat dobro“.

Tahle myšlenka se postupně proměnila v opravdovou touhu patřit k Řádu. Oslovila mě jeho otevřenost, ekumenický rozměr a úcta ke křesťanským hodnotám. A když mi jednou někdo řekl: „Ty už jsi stejně dávno lazarián“, pochopil jsem, že se

to prostě mělo stát.

Těším se na setkávání s lidmi, kteří sdílejí stejné hodnoty a víru. Věřím, že mě tato cesta povede dál – podobně jako moje duchovní směřování v Církvi československé husitské. Nejde o popření tradic, ale o naplnění společného poslání: pomáhat bližním bez nároku na odměnu. Tak se uskutečňuje ono nejvyšší přikázání – miluj svého bližního jako sám sebe.

Děkuji za přijetí mezi sestry a bratry, mezi dámy a rytíře Řádu svatého Lazara. Budu se snažit, abych nezklamal důvěru, která mi byla svěřena, a abych dobře reprezentoval Řád ve světě. Chci ukazovat, že i dnes existují hodnoty, za které stojí za to bojovat.

Atavis et armis.

Břetislav Karal

Pavel Letý

Vzděláním psycholog, psychoterapeut, adiktolog a sociální pracovník. V různých pomáhajících profesích pracuje 25 let. V Praze se věnoval pomoci lidem bez domova, několik let pracoval jako psychoterapeut v terapeutické komunitě pro drogově závislé v Čeladné, v současné době pracuje v Pedagogicko-psychologické poradně Nový Jičín. Vede vzdělávací programy pro žáky zaměřené na osvojení si dovedností řešení problémů, zvládání různých psychických

obtíží a příčin rizikového chování, na prevenci a řešení šikanování, narušení myšlení v důsledku dezinformací

atd. Každoročně těmito programy u něj projde několik tisíc žáků. Realizuje také vzdělávání pro učitele a školní psychology. Českou školní inspekci je využíván jako přízvaná osoba při prošetřování neřešené šikanování mezi žáky ze strany pracovníků školských zařízení. Policejním prezidentem mu byla udělena Plaketa Policie ČR.

Zabývá se různými spiritualitami a jejich průniky s poznatky současné psychologie. Je mu blízká jezuitská spiritualita, dlouhodobě se účastní duchovních cvičení. Rád cestuje

a poznává jiné kultury, zajímá se o archeologii a historii.

„Vstup do Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara vnímám jako závazek a povzbuzení. Když jsem při vigilií v kapli slyšel od řádového kaplana výzvu, abychom se z vlastní vůle vzdali pomíjejících hodnot, setrvali v míru, utěšovali ty, kteří útěchu potřebují a bojovali za právo a spravedlnost, cítil jsem, že jsou to slova, která ve mně hluboce rezonují. A pokud se stáváte členem 900 let staré instituce, tak skutečně zavazují.“

Pavel Letý

Peter Stanek

Peter Stanek působí jako konzultant so širokým rozsahom kompetencií primárne v oblasti b2b obchodu, implementácie umelej inteligencie či automatizácii obchodných a marketingových aktivít v rámci organizácií. Pôvodne letecký technik sa čím ďalej viac transformoval svoje aktivity do formy obchodno-marketingovej agentúry, pričom v súčasnej dobe sa agentúra popri konzultačnej

činnosti venuje stále viac internému vývoju rôznych platforiem, webstránok, mobilných a webových aplikácií a dátovej analytike s významným zapojením umelej inteligencie do týchto projektov.

V rámci svojej dlhodobej charitatívnej činnosti podporuje v rozsahu svojich špecifických možností rôzne charitatívne projekty primárne zastrešované Prírodovedeckou fakultou Univerzity Komenského v Bratislave a pánmi spolubratmi

Dr. Danielom Furkom, Ph.D. a Dr. Samuelom Furkom, Ph.D. ktorí vedú významné charitatívne projekty v oblasti vývoja a dodávok lekárskeho a analytického prístrojov ako doma, tak aj v zahraničí (Keňa, Brazília), ako napríklad vývoj a dodávky lekárskeho a analytického zariadení (pľúcne ventilátory, prístroj pre analýzu vody v krízových oblastiach, analyzátor krvi s online databázou ochorení, vývoj zariadenia na detekciu onkologických ochorení, atď.)

pre nemocnice či laboratória v severnej Keni, oblasť Marsabit.

„Vstup do Rádu sv. Lazara a následná investícia je pre mňa ako praktizujúceho kresťana veľkým požehnaním, nakoľko aktivity Rádu som aktívne sledoval už dobrých 13 rokov a vždy som túžil priložiť ruku k dielu.

Aj napriek tomu, že nie som ani lekár, ani vedec a moje životné dielo nie je humanitného zamerania tak

ako to má väčšina členov Rádu, verím že moje kompetencie dokážu byť veľkým prínosom ako pre jednotlivé projekty členov (napr. aktivity bratov Furkovcov kde naša spolupráca na rôznych projektoch trvá bezmála 10 rokov), tak aj pre potreby samotného Rádu a to ako na národnej, tak aj medzinárodnej úrovni či už v podobe webstránok, webovej infraštruktúry, mobilných či webových aplikácií,

grafických prác, databáz či zapájanie umelej inteligencie do aktivít Rádu, bez ktorej sa už dnes nezaobíde žiadna efektívna inštitúcia či organizácia. Účasť J. E. Francisca de Borbón spolu s J. E. Rafaelom Álvarez y Álvarez na tejto investícii bola pre mňa tak isto nielen veľkou poctou, ale aj neopakovateľnou príležitosťou k diskusii o budúcnosti Rádu a o medzinárodnej spolupráci, pričom prvé aktivi-

ty Brnenskej komendy ktorej som sa stal nedávno členom s Andalúžskou komendou sú už v týchto dňoch v pohybe, čo verím že posilní nielen vzťahy ako medzi jednotlivými komendami ale najmä rozvinie medzinárodnú spoluprácu, podporí J. E. Francisca v jeho plánoch s rozvojom Rádu a zefektívni napĺňanie rádového diela vo všetkých jeho aktivitách. Atavis et Armis!
Peter Stanek

Josef Svoboda

Narodil jsem 1956 v Praze. Základní školu jsem absolvoval v Břevnově. Školu jsem ukončil v roce 1972. Vyučil jsem se reprodukcí grafiky pro Svoboda, tiskařské závody, národní podnik. V roce 1976 jsem byl vyslán na další studia do Německé demokratické republiky. V Lipsku jsem studoval na Ingenieurschule für Polygraphie Otto Grotewohl (1976-1979). Po návratu jsem se stal mistrem odborné výchovy v mateřském podniku. Abych měl platné odborné vzdělání, složil jsem maturitní zkoušku na Střední průmyslové škole grafické v Praze (1980). V roce 1981 jsem byl přijat na pětileté dálkové studium Fakulty výrobně ekonomické Vysoké školy ekonomické v Praze. Od roku 1982 do 1990 jsem působil jako odborný učitel na Středním odborném učilišti polygrafickém v Praze, externě jsem vyučoval na Střední průmyslové škole grafické v Hellichově ulici a dalších odborných školách se zaměřením na polygrafii v republice. Byl jsem autorem odborných studijních textů a osnov pro akreditace vzdělávacích programů pro polygrafickou praxi. Získal jsem instruktorský certifikát pro výuku a trénink lyžování a vysokohorskou turistiku a vedl jsem

turistický oddíl v Praze. V květnu 1990 jsem na popud rektora UK prof. RNDr. Radima Palouše zřídil a řídil vydavatelství Univerzity Karlovy Carolinum. V té době jsem na pokyn rektora založil Spolek absolventů a přátel Univerzity Karlovy a do roku 2007 působil v jeho vedení.

V lednu 1993 mne jmenoval ministr kultury PhDr. Jindřich Kabát náměstkem ministra a po jeho rezignaci mne v též funkci potvrdil ministr Dr. Pavel Tigrid. V mé gesci bylo kulturní dědictví, muzea a galerie, památková péče a agenda náboženských společností a církví.

V lednu 1996 mi nabídl spolupráci prezident Nejvyššího kontrolního úřadu JUDr. Lubomír Voleňák v pozici poradce prezidenta NKÚ. Mým

úkolem bylo implementovat s týmem expertů do praxe v ČR zcela novou nezávislou kontrolu podle mezinárodních pravidel INTOSAI.

Od roku 2002 jsem pracoval v pozici ředitele odboru kontroly Ministerstva financí ČR. Tento odbor jsem transformoval, a to podle pravidel EU, na Centrální harmonizační jednotku EU. Ta zastřešovala nezávislý systém interního auditu státní a veřejné správy v členském státě EU. Metodika a organizační struktura tohoto interního auditu dotčeného odboru se staly revoluční změnou v ČR a Bruselem byly uznány jako vzorový prototyp pro členské státy, které vstoupily do EU v době po ČR. S týmem spolupracovníků jsem předložil ke schválení základní a prováděcí legislativu Parlamentem v ČR, a to jak pro interní auditní systém, tak pro přezkum hospodaření krajů a obcí.

V roce 2007 jsem byl ministerstvem vyslán do vedení Mezinárodní banky hospodářské spolupráce v Moskvě na pět let. Cílem mise byla ochrana podílu ČR v bance z doby socialismu a nastavení pravidel pro poskytování úvěrů ekonomickým subjektům v ČR. Leč v roce 2010 jsem byl po volbách, kdy se KDU-ČSL ocitla mimo parlament, odvolán a vrátil jsem se s rodinou do Prahy.

V roce 2011 jsem dostal nabídku pozice tajemníka katedry kybernetiky ČVUT na fakultě elektrotechnické ČVUT v Praze. V letech 2014 až 2018 jsem vykonával funkci kancléře ČVUT v Praze. Po změně na pozici rektora jsem byl od roku 2019 pověřen funkcí tajemníka Rady hodnocení vnitřní kvality podle zákona o vysokých školách se zadáním nastavit pravidla pro hodnocení kvality školy a akreditací studijních programů. Od roku 2022 spravuji agendu GDPR pro ČVUT a řízení lidských zdrojů.

V období 2010 do 2014 jsem byl zastupitelem Městské části Praha 4, v následujícím období 2014-2018 jsem vykonával funkci zástupce starostky, v gesci jsem měl agendu sociální, zdravotní, církví a spolků.

O listopadu 1989 do roku 2015 jsem byl členem KDU-ČSL a vykonával jsem různé funkce na komunální úrovni. Od roku 2015 jsem nestraník. V tomto období jsem postupně absolvoval doktorské studium na Fakultě zahraničních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze, které jsem zakončil v roce 2004. Absolvoval jsem bakalářské (2019) a následně magisterské (2021) kombinované studium Katolické teologické fakulty v Praze. Jsem ženatý, dva potomci již opustili rodinný krb.
Josef Svoboda

Bohoslužba za uzdravení

Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského, Československá komenda, spolu s Církví československou husitskou v Milevsku zvou všechny, kdo chtějí spojit svou víru s modlitbou za uzdravení a poděkováním zdravotníkům.

Bohoslužby probíhají každou poslední neděli v měsíci od 19 hodin v nové synagoze, Sokolovská 209, Milevsko. Máte-li někoho, za koho chcete pronést modlitbu či prosbu

o uzdravení, můžete jeho jméno zaslat na milevsko@ccshplzen.cz, přinést na bohoslužbu, nebo vložit do poštovní schránky.

Bohoslužba je otevřena všem bez rozdílu vyznání – přijďte s prosbou, přímlovou nebo vděčností a podpořte nemocné svou modlitbou.

„Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jakub 5, 15) Vladimír V. Karbusický

Aby tak rychle nedozněly všechny naše dojmy z letošní úžasné investitury, tak už pospíchám, abych se podělil též o mé dojmy.

Nejdříve bych jako host rád poděkoval všem, kteří jako vždy stojí skoro neviditelní a mlčky v pozadí a svědomitě pomáhali a podporovali velkopřevora Ludvíka hraběte Belcrediho a velkobailiva Ondřeje Farku, hlavy české jurisdikce Řádu svatého Lazara Jeruzalémského, aby letošní investitura byla harmonická a dokonalá.

Obzvlášť velký dík bych chtěl vyslovit souboru „Collegium musicale bonum“ pod taktovkou a vedením našeho spolubratra Karola Frydrycha.

Slavkovský vokálně-instrumentální soubor Collegium musicale bonum interpretuje skladby vždy v originále - proto nejčastěji zpívá v latině a němčině. Mimochodem, v jazyce českém na koncertu zněla jen státní hymna a to ještě jako přídavek, aby byli hudebně zapojeni též návštěvníci koncertu.

Díky chci vyslovit zrovna já, ten který vyrůstal za křepavých zvuků ampli-onů „Národního výboru“, které nám denně hlásily vymyšlené stavy statistik, překonání světových a podnikových rekordů a nutili nás poslouchat umělecké častušky kombajnérů a teskné balady „báryšen na vysokém břegu“.

Já, jelikož jsem se jako dospívající nehodil k ničemu než k jódlování, ale to už je jiná věc, profesionálně deformován mým povoláním gastronomem, jsem nedovedl udělat řádně dlouhý krok a tím pádem jsem ani jako voják nedodržel takt při pochodu, cupital v poslední řadě a měl zakázáno zpívat, což mi ani nevadilo. V jednom mém podniku jsem měl „Španělskou kulturní společnost“, jejíž umělci našim hostům často přednášeli jejich národní folklor. Jednoho dne mne přemluví-li, abych i já zazpíval něco z našeho národního repertoáru, ó je, nenechali si to vymluvit, takže jsem nadul mé plíce a teskně zapěl mou oblíbenou píseň „Sedí sokóóol na jávoru“, ale asi jsem neuspěl, se slzami v očích mne mí přátelé prosili, abych přestal, což bylo mé úžasné vysvobození.

Jinak se dařilo mým příbuzným, jednomu domu věnoval zamilovaný L. v. Beethoven jeho Sonatu "Appassionata", v jiném koncertoval J. Haydn, dva moji bratrance jsou doktoři muzikálních věd, jeden vyučuje na holandské hranici v Německu, druhý když zrovna nehostuje jako varhaník ve světových metropolích, tak vyučuje v Budapešti anebo hraje na našich rodinných setkáních.

Ale to neznamena, že bych byl kulturní barbar, to ne, miluji vše, co se nazývá uměním, ale i o tom se dá diskutovat, tento pojem interpretuje každý jinak.

Ale abych to moc nerozváděl a raději se vrátil k věci.

V Janově evangeliu stojí, že na začátku bylo Slovo a kde je Slovo, tam je Bůh, a kde je Bůh, tam je Slovo – láska, úcta, rozjímání, řeč, zpěv etc.

Kde byly řeč a zpěv, vznikala civilizace a neslou-

žilo to jen k dorozumění, mají určitou resonanci, což poznali i jiné kultury daleko, daleko před námi, což dokazuje podle nejnovějšího určení stáří nález cca 12 000 let staré flétny vyrobené ze zvířecí kosti. Muzika původních nebo domorodých národů i našich předků měla ještě velmi blízko k Bohu, protože duše ještě znala své původní poslání. Což si nedovolím tvrdit o některých dnešních tzv. „umělcích“ přednášejících „krimi rep“ anebo „undegraduálně alternativní“ pazvuky, které by se nedaly nalézt ani na více než 2600 let staré Pythagorejské stupnici hudebního ladění, založené na poměru frekvencí mezi tóny, které se získá postupným skládáním čistých kvint a oktáv. To není z mé hlavy, také Karol se mi snažil vysvětlit, že celá řada skladatelů při kompozici používala symboliku čísel, jakýsi číselný systém, který je patrný například v Bachově Mši h-moll. Někteří mystici a matematici by řekli: ... „samozřejmě, vše je podloženo matematikou“, laicky řečeno – numerologií. Mně bylo už před skoro 60. lety, když jsem v Lipsku chodil na Bachovy koncerty do Thomas Kirche (1723 tam byl kantorem), dobře znám, že např. J. S. Bach komponoval své skladby v rytmu tepu srdce, ale musím se zahanbením přiznat, že mne soprány nervovaly a nemusí být jen od Bacha.

Na jedné mé dlouhé cestě jsem místo

nervující muziky vložil do autoradia W. A. Mozarta a nevšiml jsem si, že je zapnutý autoreverz magnetofonu a po dobu mé pětihodinové jízdy a nepřetržitého koncertu tohoto úžasného komponisty jsem najednou stál před domem, aniž bych byl nervozní či unavený, možná že jsem ani nenadával jiným řidičům.

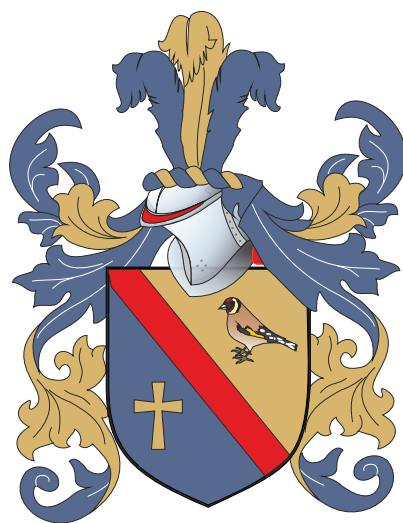
Byl jsem mile překvapený, když jsem ve slavkovském zámku držel v ruce program koncertu, který nám, potažmo novým spolusestrám, dámám, rytířům, bratrům a čteným hostům z řad starostů okolí Slavkova u Brna věnovali manželé Olga a Karol Frydrychovi úžasným přednesem umělců „Collegia muzicale bonum“. Pro mnoho účastníků to možná připadalo jako „normální“ věc, nikoliv pro mne. Program koncertu byl totiž uveden i pod originálním německým jménem, jak to komponisti původně pojmenovali a sběratelé, resp. archiváři uložili, např.: „Krönungsmesse in C, KV 317“ („Korunovační mše v C-dur“ sebraná Ludwig von Köchel jako 317. kompozice). Köchelův katalog, byl poprvé vydán v roce 1862 (KV). Je to chronologicky seřazený katalog skladeb Wolfganga Amadea Mozarta. To není ani tak zvláštní, zvláštní je to, že se v dnešní době 80 let po válce stále ještě nadává všemu německému a vychvaluje vše minulé. Symposia starostů na Slavkově, kteří se již 30 let snaží o smíření našich národů, zřejmě měla alespoň na Brněnsku trochu úspěch. Gratuluji.

Děkuji mnohokrát ze srdce všem umělcům za jejich profesionální přednes, necht' jim Múzy nadále žehnají a mají mnoho termínů v jejich kalendářích k šíření krásna a lásky po celé republice.

E. J. Finta, 24. 10. 2025

osobního znaku

a povýšení

Významnou událostí se stal pro členku Plzeňské komendy blahoslaveného Gerarda Marii Stehlíkovou 11. říjen 2025. Na řádové investituře ve Slavkově byla povýšena za svoji práci do hodnosti DCLJ.

Pár měsíců předtím, 14. června 2025, jí byl na základě doloženého rodokmenu do 16 předků a doložení dalších rodových dokladů v královském městě Žatci udělen osobní znak - erb Zemskou stavovskou rodovou unií.

Následně po splnění další nezbytných úkonů byl její erb registrován předsedou Zemského registru erbů České republiky Antonínem Urbánkem, KLJ, a uložen do Národního archivu v Praze.

Blason erbu:

Zlato-modře kosmo červeným proužkem dělený štít, nahoře stehlík přirozené barvy, dole zlatý latinský kříž. Na přilbici s točenicí a přikryvadly modro-zlatými tři pštrosí pera, zlaté uprostřed modrých.

Antonín Urbánek

Vdechnout nový život staré budově

V úterý 5. listopadu 2025 zavítala do Domova sv. Josefa v Žirči herečka a moderátorka Ester Janečková, aby osobně podpořila vznik nového prostoru – Bylinkária. Akce se konala v Café Damiánek, které nejen členové Komendy sv. Zdislavy, ale i další členové Řádu sv. Lazara Jeruzalémského dobře znají. Konaly se zde opakovaně řádové dny.

Symbolicky zde odstartovala novou kampaň, jejímž cílem je vybrat prostředky na dokončení budovy, která přinese lidem s roztroušenou sklerózou a jejich blízkým nový prostor pro setkávání, vzdělávání i odpočinek.

Domov sv. Josefa už téměř 25 let pomáhá lidem s roztroušenou sklerózou žít plnohodnotněji. Nové Bylinkárium má tuto misi posunout dál. Nabídne zázemí pro společné aktivity, sdílecí kruhy, relaxaci mezi léčebnými procedurami, ale i vzdělávací programy pro formální i neformální pečující. Půjde tak o vůbec první vzdělávací centrum tohoto druhu v České republice, zaměřené právě na podporu těch, kteří o nemocné pečují.

Díky podpoře Evropské unie se opravuje bývalá hospodářská budova v areálu Domova sv. Josefa. Má dostat nový smysl. Vytvořit prostor, kde se setkávají zdraví i nemocní, prostor, kde se znovu žije. Ve třech podlažích vzniká zázemí pro návštěvníky, pečující i nemocné roztroušenou sklerózou. Místo, které propojí svět nemocných a zdravých, nabídne klid i aktivitu, inspiraci i úlevu.

Nový prostor nabídne bylinkové terapie, cestovatelské přednášky, deskové hry i výtvarné dílny. Nemocní tu budou moci ukazovat a prodávat své výrobky, pomáhat v zahradě nebo infocentru.

Prostě znovu patřit do života kolem sebe. Pečující zde najdou vzdělávání i podporu. Naučí se, jak nemocným pomoci doma, jak správně polohovat nebo cvičit, aniž by si sami ubližovali. A hlavně, nebudou v tom sami. Budou se potkávat, sdílet zkušenosti a navzájem si dávat sílu.

Prostor nebude jen pro klienty Domova. Areál

v Žirči leží na Labské cyklostezce. Chce představit jezuitskou historii, nynější činnost a povědomí o zálučnosti onemocnění roztroušenou sklerózou. Otevře se všem, kdo chtějí přijít. Na prohlídku bylinkové zahrady, do kavárny, na výstavu nebo jen tak načerpat klid. Kdysi tu bývala bramborárna, dnes tu díky vaší pomoci vznikne prostor, kde to žije. Možná si z návštěvy odnesete bylinku nebo hezký zážitek. Ale možná i něco víc. Vděčnost za zdraví a chuť pomáhat těm, kteří už sami chodit nemohou. Komenda sv. Zdislavy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského je mezi prvními, kteří tento projekt podpořili a budou podporovat.

Jiří Vamera

Povýšení sv. Kříže v Milevsku

Na začátku září jsme byli jako zástupci Řádu osobně pozváni otcem Danielem Janáčkem, O. Praem z Královské kanonie premonstrátů na Strahově k oslavám svátku Povýšení svatého Kříže, které se konaly 13. a 14. září v děkanské bazilice Navštívení Panny Marie v Milevsku. Slavnostní mše svatá byla spojená s uctěním ostatku svatého Hřebu, o jehož nález se v minulosti zasloužil cfr. Jiří Šindelář, důstojník našeho Řádu. Členům Řádu bylo dáno velké privilegium být součástí procesí společně s bratry premonstráty, kteří ostatek svatého Hřebu nesli. Slavnostní mše svatá se zúčastnili: cfr. Jiří Šindelář, cfr. Karel Kouřil, cfr. Odon Celler, cfr. Vladimír Karbusický, chev. Petr Kunsch, postulanti Břetislav Karal (nyní již člen Řádu) a Jan Langfelner. Všem zúčastněným spolubratrům a postulantom děkuji za skvělou reprezentaci Řádu. Bylo nám velkou ctí se tohoto svátku účastnit, o to více s černým pláštěm se zeleným křížem.

Petr Kunsch

foto Monika Šindelářová

Karlovarské setkání

První den v říjnu pořádala Karlovarská komenda svůj řádový den. Členové komendy referovali o činnosti pro dobro Řádu. Ředitelka „REHOS“ referovala o rozsahu zdravotní péče v ústavu. Primářka obeznámila účastníky o rozsahu jejich práce: poskytování léčebné, léčebně-rehabilitační, ošetrovatelské a paliativní péče. Při této příležitosti předal velitel komendy Cfr. Petr Dolejš ředitelce „REHOS“ Nejdek sr. O. Pištejové jako uznání dobré spolupráce pro všechny zaměstnance hospice třídlínný set porcelánových gratinek. Doufáme, že si při jejich obětavé a vy-silující práci s pacienty najdou čas, aby je mohli hojně využít.

Ernest Josef Finta

Pod vrstvami – výstava Jany Zaujecové v milevské synagoze

V milevské synagoze, dnes působišti Církve československé husitské, proběhla ve spolupráci s galerií Výhybka výstava Pod vrstvami. Autorkou instalace byla slovenská textilní výtvarnice Jana Zaujecová, kurátorkou výstavy Zdeňka Heroutová. Jana Zaujecová vstoupila do prostoru sboru s křehkými textilními objekty, které v sobě nesly příběhy všedního dne i hluboké existenciální otázky. Textil, její hlavní médium, se stal prostředníkem pro témata péče, bolesti, mateřství i naděje. Již během studií začala vytvářet liturgická roucha – znak toho, že její tvorba byla od počátku úzce propojena s duchovní službou.

Výstava v Milevsku nabídla silné momenty: nemocniční textilie, zástěry a košile, v nichž se

otiskovala paměť bolesti i péče, proměněné v obrazy zakořenění a blízkosti. V jiných instalacích se objevovala inspirace středověkou spiritualitou, ctnostmi a obětavostí, zachycenou v gestech péče a darování. Sama autorka k dílu Pozlát' všednost uvedla: „Je to výzva pro každého z nás žít všednost ve svatosti.“

Duchovní poselství výstavy silně rezonovalo s lazariánským charismatem. Rytířský a vojenský řád sv. Lazara připomíná, že povolání k službě nemocným a trpícím je zároveň cestou k odkrývání hlubších vrstev lidské existence. Vrstvy látky se zde staly symbolem vrstev života – bolest a slabost nebyly překážkou, ale místem, kde se mohla projevit Boží síla. „Co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné.“ (1 Kor 1,27)

Výstava Pod vrstvami přinesla poselství, že i skrze křehkost, každodenní námahu a obětavost se rodí krása a naděje. V lazariánském pohledu byla potvrzením, že služba a péče nejsou jen povinností, ale cestou k poznání smyslu života.

Výstava byla přístupná do 30. října 2025 a návštěvníci ji mohli zhlédnout od pondělí do pátku od 10 do 16 hodin, případně po domluvě i v jiný čas. Kulturní program v milevské synagoze tím neskončil – následovaly a budou následovat další akce propojující umění s duchovním rozměrem tohoto místa.

Výstavu připravila galerie Výhybka ve spolupráci s milevským farářem Vladimírem Václavem Karbusickým, ChLJ.

Vladimír V. Karbusický

Pět let s patronem bl. Gerardem – výročí Plzeňské komendy

Členové Plzeňské komendy blahoslaveného Gerarda se sešli na mši svaté v pondělí 15. září 2025 na Biskupství plzeňském v kapli bl. Hroznaty, aby si připomněli významnou událost, od jejíhož konání uplynulo již 5 let – konkrétně od 3. září 2020. Tuto mši celebroidal náš řádový kaplan P. Igor Bibko. Stejně jako před pěti lety, kdy jsme rozšířili název naší komendy o jméno blahoslaveného Gerarda. Před pěti lety bylo doporučeno Českým velkobailivikem OSLJ rozšířit název komendy – kromě územního celku působení – také o jméno svatého či blahoslaveného patrona z českých zemí. Do té doby měly své patrony pouze Pražská komenda svaté Anežky České (v pořadí druhá praž-

ská komenda) a také Východočeská komenda svatě Zdislavy.

Po projednání a v návaznosti na důstojný název plzeňské komendy byl ustanoven název Plzeňská komenda bl. Gerarda. O osobnosti bl. Gerarda a jeho působení v Řádu maltézských rytířů i ve špitálu sv. Lazara (*Vojenském a špitálním řádu sv. Lazara Jeruzalémského*) je známo, že byl ustanoven do této dvojediné funkce jako první představitel hospice v Jeruzalémě.

Naše komenda, která vznikla jako druhá komenda Českého velkobailiviku OSLJ v roce 2002, si pokládá za čest mít ve svém názvu jméno patrona bl. Gerarda. Připomenutí této události chápeme jako významný okamžik v životě naší komendy.

Kamil Kuna

Lazariánský den Moravskoslezského bailiviku

ve Slavkově u Brna

V sobotu dne 8. listopadu 2025 se konal Lazariánský den Moravskoslezského bailiviku Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského. Tentokrát tuto tradiční slavnost a současně přátelské a pracovní setkání moravských komend (Brněnská sv. Petra a Pavla, Prostějovská sv. Jana Sarkandera a Ostravsko-olomoucká svatého Cyrila a Metoděje) uspořádali lazariáni brněnské komendy pod vedením Jana Kaufa a za obětavé náročné přípravné práce Karola Frydrycha a Evy Špatné ve Slavkově u Brna.

Na slavnostní ekumenické bohoslužbě v kapli svatého Jana Křtitele na Špitálské ulici pronesl kázání reverend Jaroslav Kratka, moravskoslezský bailiv.

Při bohoslužbě koncelebroval P. Leszek Rackowiak. Liturgie byla doplněna o nádherná průběžná vystoupení sboru Collegium musicale bonum pod vedením Karola Frydrycha. Zazněly skladby Bacha, Mendelssohna a Schuberta. Bailiv Jaroslav Kratka hudbu vysoce ocenil konstatováním, že to byla Boží hudba a Boží atmosféra, kterou sbor pro

tyto slavnostní chvíle vytvořil. Bohoslužba byla přístupná široké veřejnosti. Při příležitosti letošního Lazariánského dne byla připravena historicky první brožura s notosazbou (*pěčí opět Karola Frydrycha*).

Před bohoslužbou byl (v souladu s požadavky druhého vatikánského koncilu) realizován nácvik li-

turgických zpěvů pod vedením Karola Frydrycha. Cílem je, aby se zpěvem celé shromáždění věřících při slavení liturgie vzájemně propojilo.

Následně jsme se poklonili zesnulým rodu Kouniců v jejich hrobce.

Přátelské a pracovní setkání čtrnácti členů bailiviku poté probíhalo v prostorách fary u chrámu Vzkříšení Páně. Naše společné posezení jsme zahájili večerí.

Velitelé tří moravských komend informovali o svých proběhlých a plánovaných akcích. Bailiv Kratka svěřil vedení Ostravsko-olomoucké komendy svatého Cyrila a Metoděje Petrovi Popelkovi z Ostravy. S potěšením byli na sezení přijati a představeni čtyři noví postulanti, a to i z nejmladší generace, což stávající členy bailiviku velmi těší, a navíc jsou mezi nimi dvě ženy, což je rovněž velmi vítáno. Přítomní Lazariáni diskutovali také o užitečnosti věnovat se nejnovějším dějinám našeho Řádu a spolupráci s médii pro šíření povědomí v širší veřejnosti, např. prostřednictvím radia Proglas. Vzpomenuli jsme nepřítomné a nemocné členy bailiviku a poslali jim pozdravy. Na našem setkání opětovně zazněla slova o potřebě a užitečnosti vzájemné spolupráce moravskoslezských Lazariánů.

Jana Burešová

Pomoc pro ty, kteří to nejvíce potřebují

Světový den hospiců a paliativní péče je jednotný den pro konání akcí po celém světě, jehož cílem je oslovit a podpořit hospicovou a paliativní péči. Připomíná se vždy druhou říjnovou sobotu a pro každý ročník je vyhlášeno speciální téma.

Cílem Světového dne hospicové a paliativní péče je:

- dostupnost hospicové a paliativní péče po celém světě,
- zvýšit povědomí a pochopení potřeb všech, kteří na této bázi pracují,
- získat finanční prostředky na podporu a rozvoj

služeb hospicové a paliativní péče po celém světě. Světový den hospicové a paliativní péče je v roce 2025 stanoven na sobotu 11. října.

Také Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského včetně Plzeňské komendy bl. Gerarda se připojil k tomuto výročí. Protože se 11. října 2025 konala celořádová akce Českého velkobailiviku – Investitura ve Slavkově u Brna – navštívili jsme Hospic sv. Lazara v Plzni dne 30. října 2025. Po krátké neformální schůzce s paní ředitelkou Hospice sv. Lazara Ing. Jiřinou Helíškovou jsme pře-

dali malý finanční dar pro další rozšíření hospicové a paliativní péče v Plzni a okolí.

Kamil Kuna